

„Takže za to můžu já?!“ naježí se máma. „Můžu za to, že jsem se vždycky snažila, abyste se měly dobře? Aby sis, Kristýnko, mohla udělat doktorát? Víš, kolik měl Martin starostí, když jsi pořád psala tu svoji práci a on řešil věci kolem baráku? Vařila jsem mu místo tebe, i snídaně jsem mu kolikrát chystala na druhý den. Když ty jsi byla ve škole!“

„Aspoň ten doktorát mám,“ špitne a podívá se na mě.

Tohle udělá vždycky. Pro vlastní záchranu cokoli. Ted' se jí však pozornost odvést nepodaří. Na to si ukrojila moc velký krajíc. A doufám, že si ho taky do posledního drobečku sní. Můj nicotný bakalářský titul sice mámu pálí, ale aspoň toho inženýra jsem si nabrnkla. A udržela. Nahlas ale neřeknu nic. Je důležité nenechat se vyprovokovat. Neskočit na háček a co nejrychleji proplout do bezpečnějších vod. Takhle návnada za to nestojí.

„A ty uzdravuješ lidi, teto?“ zajímá Hedu.

„Ne, učí na malotřídce,“ ujede mi. Na to je ten doktorát totiž potřeba. Ale třeba jednou bude ředitelka, na to by měla myslet, říkala máma, když ji přemlouvala, aby do toho šla, že jí pomůže se stavbou i se vším, co bude potřebovat. Hlavně ať jde ještě studovat, to jí otevře úplně nové obzory. No, rozhodně jí to vyneslo zajímavou přezdívku. Ve škole jí nikdo neřekne jinak než paní Doktorová. Dokonce se to ujalo i mezi žáky. Ti ale vynechávají tu „paní“. Jenže to nemá s titulem co dělat. Je to tím, že Kristýna se odjakživa chová, jako by sežrala Šalamounovo hovno.

Heda není s mou odpovědí úplně spokojená a ráda by se doptávala dál, jenže ji přeruší máma. Tentokrát se obrátí k Davidovi.

„Takže vy si budete brát naši Kristýnku a budete s ní mít dítě.“ Asi to potřebuje opakovat pořád dokola, aby jí došlo, že je to pravda. To vykání mi přijde k smíchu. Ještě před rokem mu normálně tykala, i když ráda ho neměla. Ted' to, zdá se, David dotáhl o level výš.

David kývne a naše pohledy se střetnou. Doufá, že mu pomůžu? Já to můžu jedině zhoršit. Takhle jsem si naše setkání nepředstavovala. Odvrátím se.

„Už to tak vypadá,“ vykroučí se z Kristýnina sevření. Konečně.

„Klid, mami. Žádat o Týninu ruku vás asi nebude,“ pitvoří se Iva.

„Co bude dělat s její rukou?“ tahá mě Heda za rukáv.

Doufám, že nic! „To se tak říká, miláčku.“

Nemůžu se na ně ani podívat. Ale musím vydržet. Když uteču, vyjde najevo, že mi to není jedno. A o to jde Kristýně především – zranit mě. To nedovolím. Neukážu jí, jak se doopravdy cítím. Naučila jsem se to už jako dítě. Když projevíš svou slabost, tisíckrát toho využijou a vrátí ti to i s úroky. S milujícím úsměvem a jen s nejlepšími úmysly. Nechtějí ti ublížit a myslí to s tebou dobře. Aby sis náhodou tu hubu nenabila sama. Radši ti k tomu pomůžou. Kam se to chceš přiznít, Davide? Zbláznil ses?

„A kdy ta veselka bude?“ zeptá se táta skoro radostně. Asi má fakt v kuli, jak tyhle jeho stavy po pár pivech komentuje máma.

„Nejspíš v červnu,“ odpoví Kristýna s úlevou. „Chceme to menší. Maximálně třicet lidí. Nemíním se vdávat s velkým břichem.“

„Už to stejně bude vidět. Jestli budeš po mně. Jak dlouho jsi v jiném stavu?“

Kristýně se uleví. Máma projevila zájem, takže je to na dobré cestě. „Jsem v devátém týdnu.“

„To se ale ještě může stát úplně cokoli. Vážně se kvůli tomu musíte teď brát?“

„Mami!“ Kristýna se rozbřečí. Vypadá to, že ten pláč ani nehraje. Doopravdy se jí dotklo, že máma není z jejího těhotenství nadšená, jak očekávala. O tom bych já mohla psát romány.